

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Ž., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinnému **S. s.r.o.**, so sídlom vo V., IČO: X., **o vymoženie 446,58 € (13 453,80 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9 Er 10/2005, o dovolaní súdnej exekútorky JUDr. V., Exekútorský úrad B., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. septembra 2008 sp. zn. 10 CoE 48/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta (tiež súd prvého stupňa) v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) 31. januára 2005 poveril súdnu exekútorku JUDr. V., aby na základe rozhodnutia Okresného súdu Šaľa z 15. júna 2004 č.k. 6 Rob 201/2004-55 v exekučnom konaní vymohla pohľadávku právnej predchodkyne oprávnenej **Ž., a.s.** proti povinnému **S. s.r.o.** vo výške 13 453,80 Sk s príslušenstvom, ako aj s trovami predchádzajúceho konania a trovami exekúcie.

Okresný súd Galanta uznesením z 21. mája 2008 č.k. 9 Er 10/2005-24 exekúciu vedenú súdnu exekútorkou JUDr. V. pod sp. zn. EX 83/04-2004 vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil; súdnej exekútorke nepriznal náhradu trov exekúcie; žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že výmazom povinného z obchodného registra bez právneho nástupcu k 31. marcu 2006 tento stratil právnu subjektivitu, ako i spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania. Za tohto stavu považoval exekúciu vedenú proti neexistujúcemu subjektu za neprípustnú, preto podľa § 57 ods. 1 písm.

g/ Exekučného poriadku aj bez návrhu rozhodol o jej zastavení. O náhrade trov exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku tak, že súdnej exekútorke nepriznal ich náhradu. Považoval za podstatné, že dôvodom zastavenia exekúcie bola jej neprípustnosť, pretože povinný v jej priebehu stratil spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania, čo nemohla oprávnená predvídať. O náhrade trov exekučného konania medzi oprávnenou a povinným súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu.

Na odvolanie súdnej exekútorke Krajský súd v Trnave uznesením z 30. septembra 2008 sp. zn. 10 CoE 48/2008 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov exekúcie potvrdil; v časti trov konania medzi oprávnenou a povinným uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a oprávnenej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Pri rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré uloženie povinnosti nahradiť trovy exekúcie oprávneným výlučne podmieňuje zavinením oprávneného na zastavení exekúcie. Naproti tomu podľa ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku náhradu trov exekúcie znáša oprávnený, avšak len za jediného predpokladu, že dôvodom pre zastavenie exekúcie bola skutočnosť, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie (§ 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku). V prejednávanvej veci však o žiaden z takýchto prípadov nešlo. Ani pri vynaložení všetkého možného úsilia nebolo v silách oprávnenej zabrániť zániku povinného, či takýto zánik predpokladať; zavinenie oprávnenej na zastavení exekúcie preto nemožno vyvodiť. Rovnako však nebolo možné o náhrade trov exekúcie rozhodnúť ani za extenzívneho výkladu § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko v prejednávanvej veci došlo k zastaveniu exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku (t.j. v dôsledku jej vyhlásenia za neprípustnú). Z dôvodu voľby medzi dvoma do úvahy pripadajúcimi alternatívami pri aplikácii § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý podľa odvolacieho súdu umožňuje (o.i. súd môže) zaviazať na trovy konania povinného práve z uvedeného dôvodu, považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov exekúcie za vecne správne. Vzhľadom na predchádzajúce odvolací súd považoval za nadbytočný ďalší výrok súdu prvého stupňa o náhrade trov exekúcie medzi oprávnenou a povinným, a preto tento podľa § 251 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 O.s.p. a 220 O.s.p. zrušil. Úspešnej oprávnenej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 251 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 O.s.p. a 142 ods. 1 O.s.p.), pretože jej žiadne trovy nevznikli.

Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov exekúcie napadla súdna exekútorka dovolaním, v ktorom namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože napriek preukázaniu výšky odmeny a náhrady hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonaním exekučnej činnosti (spolu 5 270 Sk), jej súd nepriznal ani minimálnu odmenu podľa vyhlášky vo výške 1 000 Sk. Odvolaciemu súdu vyčítala, že neskúmal motív zániku povinného, neposudzoval ani obchodné riziko oprávnenej v obchodnoprávnom vzťahu s povinným k jeho zodpovednosti na zastavení exekúcie. Vydaním uvedeného rozhodnutia došlo k porušeniu „ústavného práva súdnej exekútorke na spravodlivú odmenu za vykonanú prácu“.

Oprávnená nevyužila právo písomne sa vyjadriť k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť. Bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania v prejednávanej veci vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (o.i.) o uznesenie o trovách konania.

Dovoláním je v danom prípade napadnutý potvrdzujúci výrok uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania; takéto rozhodnutie nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania súdnej exekútorke prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka nenamieta, že by v danom konaní došlo k niektorej z týchto väd; existencia vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že dovolateľka mala v úmysle uplatniť dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že napadnuté rozhodnutie (jeho výrok o trovách konania) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ktorý má za následok aj porušenie „ústavných práv na spravodlivú odmenu za vykonanú prácu“. Dovolateľka ale prehliadla, že nesprávne právne posúdenie veci bez ohľadu na jeho ďalšie právne následky (ústavne nevynímajúc) je relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť (iba) v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p., lebo nie je procesnou vadou v zmysle tohto ustanovenia. Na uvedený dovolací dôvod preto v danej veci, v ktorej dovolanie nie je prípustné, nebolo možné vziať zreteľ.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania súdnej exekútorke nemožno vyvodit' z § 237 O.s.p., ale ani z § 239 O.s.p., dovolací súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, ktoré nemožno napadnúť týmto opravným prostriedkom. So zreteľom na dôvod, pre ktorý dovolanie odmietol, nezaoberal sa vecnou správnosťou dovolaním napadnutého uznesenia.

V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková